

slagets Betydning af dette Ord, men i Reglen er det faalebes, at de ere tilstede i meget ringe Antal — hvor mange Prioriteter er der vel Spørgsmaal om? — og de skulle jo ikke alene have Vægten, men ogsaa Tallet for at være afgjørende med Hensyn til Valget. Nei, der er en anden Slags privilegerede Kreditorer, de mange Smaakreditorer, Ejendomsfolk, Dagleiere o. s. v., hvis Fordringer ere personlig privilegerede, som kunne komme til at faae Betydning med Hensyn til Tallet, og de have hidtil haft en afgjørende Betydning ved Valget, uagtet de netop ingen Interesse have i Valget af en Kurator og i Boets Bestyrelse overhovedet. Det er det, som Lovforslaget søger at forebygge for Fremtiden, og her er en virkelig Fare med Hensyn til alle disse Smaafordringer, medens der derimod ingen kan være med Hensyn til Pant haverne, idet de som sagt blive aldeles forsvindende med Hensyn til Tallet, der jo ogsaa kræves ved Kuratorvalget her. Naar man fremhæver de vanskelige Spørgsmaal, der kunde opstaa med Hensyn til Fordringernes Størrelse, ja faa er det jo ganske vist, at det er det Hensyn, der ved Konkurslovens Affattelse førte til, at man holdt sig til simpel Stemmeslæb, men det har jo nu i Praxis ved Konkurslovens Anvendelse viist sig, at der ingen Betænkning var i saa Henseende, og jeg vil sige, at jeg a priori vilde have troet det Samme. Det er jo i Reglen nok saa vanskeligt at afgjøre, om en Mand overhovedet har en Fordring, som at afgjøre, hvor stor denne er. Bestaar Fordringen af mange Poster, kan det naturligtvis være lettere at afgjøre, at den Bedkommende har Noget tilgode, end at afgjøre, hvor Meget han har tilgode, men ellers falder Afgjørelsen af det ene i Reglen sammen med Afgjørelsen af det andet. Jeg tror derfor, at de Indvendinger, der nu reises af den ærede Ordfører for Fleraltet, i Birkeligheden slet Intet have paa sig, og at altsaa de Grunde, hvorpaa Lovforslaget er bygget, og som ere bleve billige af Landsthinget, virkelig have deres fulde Vægt. De ere saa udførlig bleve fremstillede i Landsthingets Betænkning og under Forhandlingerne der, at jeg vil anse det for fuldstændigt overflødig at gaa vidtløftigt ind derpaa. Jeg skal derfor blot ganske kortelig nævne disse Grunde. Det har viist sig i Praxis, at Kuratorvalget i Almindelighed bliver afgjort i Forveien derved, at en enkelt Sagfører, i Reglen den Samme, som har været Konsulent for Fallenten, skaffer sig Kundskab om alle de Kreditorer, der have Smaafordringer, og som findes paa Stedet. Dem løber Manden saa omkring til og faar deres Stemme, hvad der naturligtvis er meget let at faae, og han faar saa en saadan Overvægt med Hensyn til Tallet, der jo efter den bestaaende Ordning er det ene Afgjørende, at Kuratorvalget dermed er afgjort. Det afgjøres altsaa af de Kreditorer, der ingen Interesse have i Kuratorvalget, eller som kun have

ringe Interesse deri, ringe, fordi Fordringerne ere smaa, ingen i de Tilfælde, jeg antydede før, nemlig hvor de smaa Fordringshavere tillige ere privilegerede, og hvor de altsaa i Reglen faae deres Fordringer fyldestgjorte, hvorledes end Boet behandles. Dernæst er den ældre Regel til Fordel for de Sagførere, der mindst undse sig ved at trænge sig paa og løbe omkring til Kreti og Pleti, for at opnaa nogen Næring fremfor deres Kolleger. Det er jo Noget, som Sagførerstanden ikke er tjent med, at Sligt gaar i Svang. Endelig er der den Ulempe, at selve Fallenten faar en væsentlig Indflydelse paa, hvem der skal blive Kurator. Han kan nemlig skaffe sin Konsulent, til hvem han allerede staar i Forhold, Kundskab om alle de smaa Kreditorer, som denne behøver at henvende sig til for at fikke sig Valget. At alle disse Misligheder have fundet Sted, derfor have vi jo den mest kompetente Attest, nemlig fra Sagførerforeningen, fra den Stand altsaa, der har haft den allerbedste og sikreste Leilighed til at iagttage, hvorledes det gaar til ved disse Kuratorvalg. Det er, som sagt, de Grunde, hvorpaa Lovforslaget er bygget, og hvoraf dets Bestemmelser ere fremgaaede. Dele Forandringen i Loven er foranlediget af Sagførerforeningen, den er billiget af Sp. og Handelsrettens Skifteafdeling, af Regjeringen og Landsthinget, der alle erkjende Vægten af disse Grunde og af de Bestemmelser, der ere byggede derpaa. Paa dette er det nu, at Fleraltet i Udvalget vil vende fuldstændig op og ned. Efter dets Forslag skal Afgjørelsen af Kuratorvalget netop forblive hos de Kreditorer, hvem Valget ikke interesserer, hos de Sagførere, hvem man mindst maatte ønske den Slags Forretninger, som de søge ved slige Midler, samt hos Fallenten, og ved Siden deraf vil Fleraltet borttage den Myndighed, som Skifteforvalteren hidtil har haft til at bøde paa Ulempen ved den Form, hvorunder Kuratorvalget hidtil har fundet Sted, idet man vil berøve ham eller idetmindste indskrænke hans Myndighed til at forstaae det uheldige Valg, der paa den Raade maatte være fremkommet. Det er jo klart, at de Faktorer, jeg har nævnt, og som have samvirket til dette Lovforslags Tilblivelse, virkelig ikke kunne være tjente med, at det slet Modfatte af, hvad de vilde opnaa, faaledes tilveiebringes, og det er mig derfor aldeles klart, at Bedtægelsen af Fleraltets Forslag er fuldstændig identisk med Lovforslagets Forkastelse i det Hele taget. Lovforslaget, hvis Gavnlighed, som sagt, allerede har faa mange kompetente Stemmer for sig, vil være ubetinget forkastet, hvad enten man følger Fleraltets subsidiaire Henstilling, der gaar direkte ud paa en Forkastelse, eller man vedtager dets principale Forslag. Man kan i begge Tilfælde være fuldstændig sikker paa, at hverken Landsthinget eller Regjeringen kan modtage dette Forslag. Mindretallet, hvortil jeg hører, er derimod gaet ind paa i een Henseende, og det en vigtig Hense-